

רע"פ 641/19 - אייל מילר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 641/19

כבוד השופט ג' קרא

לפני:

אייל מילר

ה המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בbaar שבע (כב' סגן הנשיאה ' צלקובסקי) בעפ"ת המחויז בbaar שבע בעפ"ת 36857-10-18 מיום 19.12.2018 שניתן על ידי כב' סג"נ יורם צלקובסקי

עו"ד רות עזריאלי נט

בשם המבקש:

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בbaar שבע (כב' סגן הנשיאה ' צלקובסקי) בעפ"ת 36857-10-18 מיום 19.12.2018, בגדרו נדחה ערعروו של המבקש על דחית בקשתו להארכת موعد להישפט בגין עבירה תעבורה על ידי בית משפט השלום לתעבורה באילת (כב' סגן הנשיאה א' אופיר) בהמ"ש 8287-08-18 מיום 2.9.2018.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 19.4.2018, נרשם לחובתו של המבקש דו"ח תעבורה מסווג "ברירת משפט", בגין ביצוע עבירה של נהיגה ב מהירות העולה על המותר בדרך שאינה עירונית, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. ביום 18.7.2018, ובתור המועד הקבוע לכך בחוק, הגיע המבקש למרכז פניות נהגים ארצי של משטרת ישראל (להלן):

עמוד 1

מפני"א) בקשה להישפט. דא עקה, לטענת המבוקש, במועד כלשהו טרם הוגשה הבקשה להישפט, שולם הקנס ללא ידיעתו על-ידי אשתו. וכך, ביום 29.7.2018 נדחתה בקשה להישפט על-ידי מפני"א בגיןוק לפיו משעה ששולם הקנס רואים אותו כמו שהודה בביצוע העבירה.

2. ביום 27.8.2018 עתר המבוקש לבית משפט השלום בבקשת הארצת מועד להישפט בטענה כי הוא כופר במיחס לו, וכי אם לא יعتיר בית המשפט לבקשתו זו, ייגרם לו עולם אחר שביקשתו להישפט הוגשה בתוך המועד שנקבע לכך בחוק. בית משפט השלום דחה את הבקשה וקבע כי משולם הקנס יש לראות במבוקש כמו שהודה באשמה, הורשע ונשא בעונשו. עוד הוסיף כי לא מתקימים בעניינו של המבוקש התנאים שנקבעו בפסקה לצורכי קבלת בקשה להארצת מועד להישפט לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חס"פ).

3. המבוקש ערער על החלטה לבית המשפט המחויז. בערעורו, חזר המבוקש על טענותיו, והציג כי יש לאפשר לו להישפט חרף תשלום הקנס, זאת כיוון שביקשתו להישפט הוגשה בתוך המועד הקבוע לכך בחוק. עוד טען המבוקש כי בית משפט השלום לא דין בעניינו בשאלת עיינות הדין המצדיקה קבלת בקשה להארצת מועד להישפט, וכי בנסיבות דומות התקבלו בעבר על ידי המשיבה ועל ידי בית המשפט בית משפט המחויז דחה את הערעור מטעמו של בית משפט השלום. עוד הוסיף כי בעניינו של המבוקש אין חשש לעיונות דין ממשום שיש לראות בתגובהו לקבלת הדוח בפני השוטרים כ"מקצת" הודהה.

הmbוקש ממאן להשלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשתו שלפני.

ণימוקי הבקשה

4. לטענת המבוקש בבקשתו מעלה סוגיה משפטית בעלת תחולת כללית המצדיקה מתן רשות ערעור, ועניינה בפרשנות הרואה להוראות החוק. לדידו, סעיף 229(א)(2) לחס"פ אינו מתנההגשת בקשה להישפט בא-תשולם הקנס, ולכן הזכות להגשתה בתוך המועד הקבוע לכך בחוק אינה פוקעת עם תשלום הקנס בתוך פרק זמן זה. מכל מקום, בהעדר הראה מפורשת באשר ליחס בין סעיף 229(א)(2) לחס"פ, המאפשר הגשת בקשה להישפט בתוך 90 ימים מיום המצאת הדוח, לבין סעיף 229(ח) לחס"פ, המורה כי רואים למי ששלם את הקנס כמו שהודה, הורשע ונשא בעונשו - יש לנகוט בפירוש המקל עם הנאשם ולאפשר לו להישפט ככל שהבקשה הוגשה בתוך 90 הימים כאמור, גם מקום בו שולם הקנס. עוד טוען המבוקש כי על בית משפט זה לקבוע כי החזקה שבסעיף 229(ח) לחס"פ לפיה תשלום כמו זה כהודייה, נסתירה כאשר תשולם הקנס נעשה שלא על-ידי נהג הרכב, שלא ברשותו ולא ידיעתו. לחייבין, טוען המבוקש כי בנסיבות אלו יש ליתן לו רשות ערעור על מנת למנוע עיונות דין.

דין והכרעה

5. לאחר עיון בבקשתה, הגיעתי לכל מסקנה כי דין הבקשה להזיחות. כיצד, רשות ערעור ב"גלאול שלישי" תינתן במקרים בלבד שבהם עולה שאלת הבעלות חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינים הפרטיא של הצדדים, או במקרים שבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיונות דין (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצט א/or (הדר חיפה בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982); רע"פ 12/76487 דבר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). חרף טענת המבוקש כי בבקשתו

מעלה שאלת משפטית עקרונית, איני סבור כי טענותיו אכן מקומות עילה למתן רשות ערעור, או כי נגרם לו עיון דין או אי-צדק חמור המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

6. למלה מן הצורך אצין, כי אין בלשון הסעיף כל אחיזה לטענותיו של המבוקש. סעיף 229, שכותרתו "תשלום קנס" קובע בסעיף קטן (א) כי מי שקיבל הודעת תשלום קנס ישולמה תוך 90 ימים מיום הממצאה "זולת אם فعل באחת מדרכיהם אלה...": הגיע בקשה תוך 30 ימים לתובע לביטול הودעת התשלום; הודיע תוך 90 ימים על רצונו להישפט. בהמשך, מתיחס הסעיף למצבים שונים: اي תשלום הקנס במועד לא בקשה להישפט (סעיף קטן (ב)); סמכיות התביעה ושיקולו בבקשת לביטול הודעת תשלום הקנס (סעיפים קטנים (ג)-(ו)); וכן תשלום הקנס.

לענין תשלום הקנס, קובע סעיף 229(ח) לחסד"פ כי:

"229. (ח) שילם אדם את הקנס רואים אותו כайлוי הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הראות סעיף קטן זה לא יהולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטול ATA הودעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230".

בלשון החוק עולה אפוא,>cיבקษา להישפט היא דרך פעולה חלופית לתשלום הקנס, וכי שעה שהמבקר שילם את הקנס רואים אותו "כайлוי הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו" – ומוגבלת הזמנים המאפשרת להגיש בקשה להישפט בתוך תשעה הימים לפי סעיף 229(א)(2) לחסד"פ איננה חלה עוד בעניינו. הינו: משילם אדם את הקנס, יכול לגבי ההסדר הקבוע בסעיף 229(ח), ובנסיבות לביטול הקנס על ידי התביעה או בבקשת להישפט כרכות בשיקול דעת ויתקבלו רק אם יעמוד המבוקש בתנאים שאליים מפנה הסעיף.

7. כך, כפי שעה מפסקין דין של הערכאות קמא, לא מתקיימים בעניינו של המבוקש התנאים הקבועים בסעיף 230 לחסד"פ להארכת מועד להישפט, ואני מוצא טעם טוב להתערב בהחלטה זו. בנווסף, וכפי שציין בית המשפט המחויז כי יש לראות בתגובה המבוקש לדוח "מקצת" הודהה בעבירה המיוחסת לו, נחה דעתך כי אין בעניינו של המבוקש חשש לעיון דין. יתרה מכך, יש לציין כי המבוקש לא טרח להציג במסגרת בקשה זו או לפני הערכאות קמא, מהן טענות ההגנה שיש ברשותו לענין העבירה המיוחסת לו, זולת טענה כללית ולפיה הוא כופר במוחש לו.

.8. סוף דבר, הבקשת נדחתה.

ניתנה היום, ה' בניסן התשע"ט (10.4.2019).
